

مدیای جهانی، حقوق بشر و حقایق پنهان!

محمد حسین مهرزاد

در جهان سازمان های حقوق بشری وابسته به سازمان ملل و مدیاهای بزرگ غربی ظاهرا بدون وابستگی و جانبداری و رعایت دموکراسی اخبار را بازگو می کنند و یا مدافع حقوق انسان ها بدور از گرایشات و تعلقات سیاسی شان هستند. حتی برخی از به اصطلاح چپ ها با سازمان های حقوق بشری همکاری و فعالیت می کنند و یا بسیاری بر این باورند که مدیای جهانی با توجه به اعتبار و جایگاهشان مستقل هستند و فقط حقایق را بازگو می کنند. اما در زیر پوست این ظاهر زیبا واقعیات نهفته ی بسیاری وجود دارند که به یک نمونه آن اشاره می کنیم.

خبر گزار بی بی سی فارسی در خبری کوتاه اعلام کرد که مردی به نام آلبرت وود فاکس پس از ۴۳ سال زندان انفرادی در آمریکا از زندان آزاد شد!!

آلبرت وود فاکس آخرین نفر از حلقه ۳ نفره زندانیان معروف به انگلای ۳ بود که آزاد شد. آنها در دهه ی شصت میلادی گروهی از سیاه پوستان بودند که در مقابل خشونت پلیس آمریکا گروهی به نام "پلنگان سیاه" ایجاد کردند و تلاش داشتند مبارزه قهر آمیز کنند. پس از دستگیری در جریان شورش در زندان در واکنش به بد رفتاری های زندانبانان یک پلیس کشته شد که او و یکی از رفقایش متهم به این قتل شدند. اتهامی که هرگز آنرا نپذیرفتند. آلبرت تمام مدت ۴۳ سال، از هر ۲۴ ساعت ۲۳ ساعت را در تنهایی مطلق سلول انفرادی به سر می برد. این سه نفر در زندان فوق امنیتی لوئیزیانا زندانی بودند.

دو دوست دیگر او به نام های هرمان والات و رابرت کینگ نیز بیشتر عمر خود را در سلول انفرادی سپری کردند. در حالی که فقط هرمان همچون رابرت متهم به قتل پلیس در جریان شورش بود و رابرت کینگ از این اتهام مبرا بود. رابرت کینگ و هرمان والاتس به ترتیب در سال های ۲۰۰۱ و ۲۰۱۳ از زندان آزاد شدند اما هرمان والاتس مدت کوتاهی پس از آزادی درگذشت و ظاهرا او را برای این آزاد کردند که فقط در زندان جانس را از دست ندهد و موضوع تبلیغاتی نگردد. این در حالی بود که هرمان می بایست در یک دادگاه دیگر هم شرکت می کرد. دادگاهی با اتهاماتی که ظاهرا همراه با پاپوش شکل گرفته بود.

آقای وود فاکس در سن ۶۹ سالگی در تاریخ ۲۰ فوریه ۲۰۱۶ آزاد شد. این در حالی است که او باید منتظر برگزاری سومین دادگاهش باشد و چه بسا با حکم دیگر زندان روبرو شود.

همه ی آنها که در سلول انفرادی بوده اند می دانند که هر روز سلول انفرادی شکنجه است و بنابر این وودی فاکس ۴۳ سال شکنجه شد و دیگر دوستانش نیز بیشتر عمرشان را شکنجه شدند. در تمام این سال ها نهادهای حقوق بشری و دیگر نهادهای قانونی و به اصطلاح دموکراتیک و رسانه های گروهی هیچ سخنی در مورد آنها نگفتند و موضوع را با سکوت در تاریکی قرار دادند. این در حالی است که هر زمان منافع دولت آمریکا ایجاب می کند در هر گوشه ی دنیا فریاد نقض حقوق بشر برآید می اندازد و هر زمان که خود دست به جنایت و شکنجه می زند یا با سکوت و یا با مخدوش کردن واقعیت سعی در پنهان کردن حقیقت دارد. مورد وود فاکس و دوستانش سرنوشت چند جوان سیاه پوست بود که تنها با مشاهده تبعیضات و خشونت های نژاد پرستانه پلیس آمریکا تلاش داشتند دست روی دست نگذارند و مبارزه کنند. این یکی از هزاران مورد ها است که با سکوت پنهان می شود. دنیای کاپیتالیستی چنان جنایات و فجایعی می آفریند که حتی تصور و باورکردنش سخت است.

مدیاهای جهانی و حقوق بشر غربی با کم رنگ و پررنگ کردن اخبار و یا حتی با نادیده گرفتن اخبار خط کاپیتالیستی غرب را پیش می برند. در دنیایی به ظاهر آزاد اما مملو از تناقضات مدیای جهانی و نهادهای حقوق بشری نقش تعیین کننده و بزرگی دارند. آنها منافع گرایشی مشخص طبقاتی خاصی را دنبال می کنند. اما امروزه خیر گزارای های دیگری نیز وجود دارند که کار را برای دولت های کاپیتالیستی مشکل کرده اند. امروزه هر فردی می تواند خبرگزاری مستقلی باشد که با افشا و پخش حقایق پنهان مردم را آگاه کند. هر چند مردم معمولی از امکانات رسانه ای و نهادهای بین المللی برخوردار نیستند، اما به هر شکل میلیون ها نفر اکنون حقایق را دنبال و یا اشاعه می دهند. با تکثیر اخبار پنهان عملا کار برای قدرت های کاپیتالیستی مشکلتر می شود و بازدارندگی ایجاد می گردد. ماجرای تلخ آلبرت وود فاکس و دوستانش را بازگو کنیم و این حقیقت پنهان را به گوش جهانیان برسانیم.

جولای ۲۰۱۶

به نقل از به پیش، نشریه اتحاد سوسیالیستی کارگری، شماره ۹۰، نهم شهریور ۱۳۹۵، ۳۰ اوت ۲۰۱۶